

МАРТИН КОЛЕВ
ХОРАТА В БЯЛО

chitanka.info

Залезът ни свари някъде в Кастория, а честно казано няхах нищо против да влезем в Македония още същата нощ. Не обичам Гърция. И гърците не ми харесват, ама въобще.

Брат ми и Джулс обаче много се накефиха последните дни, плюс това бяхме уморени и нещо се оплетохме с картата, затова решихме да пренощуваме и тази вечер на гръцка земя. Последната табела, през която минахме, беше супер соц — ръждива и надупчена от мятани по нея камъни или куршуми. Джулс, която беше изкарала преди едно лято на Халкидики и горе-долу хващаше езика, каза, че пише „Агиос Димитриос“.

Вляво от хълма, където спряхме, имаше разни съборетини и от онези типичните гръцки къщи, но не приличаха на обитавани. Нашето възвишение иначе си беше екстра — полянка за паркиране и за палатката, назад се гъстееше горичка, а напред се простираше голямо поле с макове тук-там. Слънцето тъкмо порозовяло залязваше в отсрещните хълмове. Само дето от предните нощуващи бяха останали бая боклуци. Щяхме да ги съберем на тръгване.

Брат ми отиде долу до най-близкия куп камънаци, а с Джулс събрахме съчки от гората. Бяха сухи и веднага запращяха в огъня, който стъкмихме в малкото импровизирано огнище. Бяхме напълнили хладилната чанта с „Митос“, която ми идваше малко водниста, но изстудена си беше окей. Освен това имахме кренвирши, две консерви риба тон, малко топено сирене и хляб за тостер, който върху жарта се препича чудесно. Очертаваше се спокойна вечер, което ни устройваше. Все пак откак напуснахме Хага юли месец бяхме изкарали само една нощ без бясно купонясване — когато се озовахме по средата на сръбското нищо.

Изкарвахме филийките златистокафеникави от въглените и сиренето се разтапяше по тях за секунди. Кренвиршите пък се потъмняваха и почти придобиваха вкус. С брат ми вече отваряхме по четвърто кенче, докато Джулс си допиваше още първото (но и тя си има своите добри времена). Към девет-десет захладня сериозно, макар че август още не беше свършил, затова се увихме в шубите. Голяма работа беше да си стоиш тъй край огъня! Говорехме си за откачалките, които срещяхме по пътя, наливахме се с бира, звездите бяха повече от където и да било досега. Щурците сякаш ни бяха заобградени отвсякъде с лежерното си свирукане.

Брат ми вдиша с пълно гърло ободряващия въздух. Запали си цигарата от огъня и се ухили:

— Това последното ми напомни за онази история с тримата, дето закъсали в една гора.

— Fuck, Лукас, не ми се слушат глупавите ти измислици! — прекъсна го Джулс стреснато все едно се беше опарила на огъня.

Той обаче вече беше почнал да разказва.

— Колата им се била развалила и нямали идея как да се придвижат до най-близкото населено място, били туристи или нещо такова. Нощта била черна, черна, каквато само нощ навътре в гората може да бъде, единствено луната — кръгла и бледа — озарявала клоните на дърветата, а те като призрачни ръце висели неподвижно във въздуха. Чакали. Чакали се чували в далечината, но едното момче успокоило другите, че чакалите се страхуват от по-високите от тях, а те самите са не по-едри от представително белградско куче. Да, отвърнало момичето, а и съм чувала, че се страхуват от огън, дали можем да запалим огън. Супер, рекъл третият, който бил гаджето й, ще запалим огън и ще вечеряме около него, нали си носим малко месце и франзели, може ние с Михайл да съберем съчки, а ти направи каменния кръг, мило, че да не стане пожар. Мацката събрала камъните, а момчетата донесли от околните дървета много пръчки и няколко дънера, които трябвало да пламнат веднага. Имали малко проблеми с разпалването, защото нямали вестник, взели един „Хъстлър“ от колата и огънят лумнал от гърдите на мис Януари. Върху „Хъстлър“-а били сложили най-тънките съчки, които пламнали като ги погнал пламъкът, оттам по-дебелите и наредили една колибка от пръчки, която хванала огъня и не го пуснала дълго време. Поне достатъчно, за да го подхване големият дънер, с което следващия поне половин час им бил уплътнен...

— О, чудесно! — прекъсна Джулс сладкодумния разказвач. — Все едно разказваш за нас, за да хване шубето.

— Глупости, мило — ухили се Лукас. — Тези тримата били съвсем различни хора и, както казах, единият се казвал Михайл, а нито аз, нито брат ми се казваме Михайл.

— Ти си глупости... — отвърна намусено Джулс.

— Стояли си те край огъня и си били отворили някаква бира, и въобще им ставало все по-забавно с напредването на нощта, макар че

колата им била развалена и нямали представа къде се намират. Това ми напомни, брат ми, че няма да откажа още едно кенче... Ей там в колата са. Нашите приятели пеели разни пиянски песни като онази за двамата в дядовата слама, а чакалите вече хич не се чували, та оттам туристите решили, че са отишли някъде надалеч, защото не знаели, че чакалите обичат да се промъкват безшумно.

— Не искам да ме плашиш преди сън — измрънка Джулс.

— Колко странно. Колко странно, че каза това, защото онази мацка, Жулиета, казала абсолютно същото на нейния приятел, който почнал да разправя някаква страшна история — за призраци, които изникнали от гората. Тя се намусила и, честно казано, въобще не изглеждала толкова хубава като се намусвала. Освен това й станало студено, защото времето захладняло доста по едно време, и се наметнала с якето си, и въздъхнала тежко. А Михайл казал, че отива да утоли вика на природата, и изчезнал, клатушкайки се, към близкия храсталак.

— Сега ще умре, нали? — казах аз с ирония. — Тези, които отиват да пикаят, винаги умират. Още повече, че е братът в историята, а ти тях най обичаш да ги елиминираш...

— Ха, и таз добра, брат ми! Че той просто отишъл до храсталака. Не умрял — просто изчезнал. Пък и то е ясно, че няма да разделя Ромео и Жулиета. Да, точно така, те се казвали Ромео и Жулиета и били от два дълго враждуващи рода, но в такива случаи любовта просто се оказва по-силна от всичко...

Няма да разказвам историята до края, защото не беше нищо особено. После се появили огромни същества, приличащи на чакали, които чакали огънят да изгори, за да изядат двамата уплашени Ромео и Жулиета. Брат ми завърши триумфално с думите „И тогава последната съчка угаснала“, след което прегърна треперещата от страх Джулс.

Разпънахме палатката по средата между „Волво“-то и края на възвишението. Беше двуместна, но след малко пръснат по хостели кеш решихме, че е идеална за трима. Разбира се, за любовни ласки между Джулс и брат ми и дума не можеше да става — и отварянето на клепачите си чувахме вътре.

Бяхме се справили с повечето „Митос“, а предпоследните две отнесохме вътре. Предимството да обикаляш свят със собствена кола е,

че нощем натоварваш багажника вместо палатката, и отваряш място. Иначе недостатъци има колкото си щеш.

Огънят тлееше и отразяваше клоните на близките дървета в бялото платнище на палатката. Ние лежахме дремещи и от време на време се обаждахме с по някое брейнсторм прозрение. Тъкмо съвсем бях оклюмал, когато Джулс се изправи и каза:

— Отивам да чишкам.

Дръпна нагоре ципа, излезе и го свали наново.

— Изпи ли бирата? — измънка сънено брат ми.

— Оф, не — отвърнах, — ама се разгазира вече. А ти?

— Същата история — каза. — Пикня.

Чухме стъпките на Джулс към палатката. Видяхме през тентата как се навежда и тихо казва:

— Ей!

— Джулс — измрънка брат ми, — айде влизай. Спи ми се и утре ще тръгнем рано.

Тя обаче се изправи и тръгна надясно.

— Fuck! — прогърмя в същия миг гласът на Джулс.

Проблемът беше, че идваше от противоположната страна — далеч вляво.

— Джулс? — извика брат ми.

На мига се разсъни и се изправи на колена. В изсъхналата трева прошумоляха бързи стъпки в наша посока. Брат ми дръпна ципа и Джулс се изтърси вътре. Мушна се между нас разтреперена. Лукас я хвана за раменете:

— Миличко, спри да се лигавиш!

Тя обаче въобще не го чу:

— Бях до най-близкия храст — пое си дъх шумно — и като се връщах изведнъж между дърветата се появиха някакви хора в бели дрехи...

— Какво? — попитах, а по гърба ми полазиха тръпки.

Погледнахме през отвора. Трима души вървяха по поляната в посока на палатката ни, а малко зад тях можех да различа поне още толкова — бели петна на фона на тъмната гора.

— Fuck! — изпсува брат ми и дръпна ципа догоре. — Откъде се взеха пък тези?!

— Приличат на някаква секта — казах.

— Но селото долу изглеждаше изоставено от години — проплака Джулс. — По дяволите... Имаме ли някакво оръжие тук?

— Всичко е в шибаната кола! — отвърна брат ми и от яд удари с юмрук коляното си. — Нямаме дори нож...

— Ще звънна на полицията! — казах и с една ръка хванах телефона си, а с другата го закрих, за да не се види отвън синята светлина.

— На полицията? — повтори Лукас. — Нито знаем къде сме, нито номера им...

— Чудесно! — промърморих. — Нямам и обхват.

Двамата заровиха в брезента за телефоните си — да проверят обхвата. Нито една чертичка.

— Fuck — изстена Джулс, — какво ще правим?

Преглътнах едвам-едвам.

— Ще чакаме — казах. — Може само да се разхождат... Да минават отгук.

Не знаех дали през тентата различавам заобграждащи ни хора или някакви клони и облаци. Стоях с приведена глава и страхът ме беше изцедил от всякакви мисли за сън.

Едно от петната пред очите ми обаче взе да пълнее — нещо се приближаваше. През плата се появи силует както преди малко, човек в дълги бели дрехи. Чу се съвсем тих, бавен шепот:

— Ееей! — след което шепотът прерасна в отчетливо женски крясък: — Грааа!

Джулс изкрещя, което ме хвана още веднъж неподготвен след изграчването, подскочих във въздуха и напълно онемях. А жената отвън почна тихо да се хили и с бързи стъпки, които можеха да бъдат доловени сред изсъхналата трева, се отдалечи към дърветата.

— По дяволите! — каза тихо Джулс и хлипайки се сгуши в брат ми.

Както казах, беше трудно да се различи нещо през тентата — виждаха се само някакви бели дрехи, които се приближаваха и отдалечаваха хаотично. Не си личаха нито главите, нито косата, нито крайниците — само тези бели рокли или роби, или нещо такова. Но приближаващите се фигури, макар и наблюдавани през палатката, очевидно имаха класическа човешка анатомия. „Слава Богу!“, отдъхнах си при това откритие. Бях решил, че ни нападат извънземни.

А те ставаха все повече и повече...

Не говореха — чувахме само стъпките в тревата, шушукането помежду им. Понякога беше прекъсвано от интернационалното „шшт!“, но то вместо мълчание предизвикваше заглушено от шепи хихикане. Една фигура обиколи палатката и сетне побягна нататък към гората.

— Страх ме е, много ме е страх! — изшушука Джулс и се сгуши в брат ми още по-здраво.

— Спокойно, миличко... — отвърна той. — Нищо няма да ни сторят.

След което се провикна с начумерени вежди:

— Ей, тъпацци, разкарайте се веднага! Fuck off! Get the hell out of here!

В отговор чухме няколко въпросителни възклицания и още посилен пристъп на смях. Един женски глас за секунда избухна в бурно кикотене, но веднага притихна под нечия ръка.

Неочаквано ярка силна светлина блесна и ме заслепи.

Когато отново отворих очи, видях източника ѝ.

— Fuck — викна Лукас с горчива изненада, — колата!

Предните фарове се бяха включили и осветяваха поляната и началото на гората. На тази нова светлина различих двајсетина светли силуета около палатката, от което нова порция тръпки полази гърба ми. Един от силуетите отново се насочи към убежището ни. Джулс въздъхна уплашено. Брат ми закри устата на гаджето си с шепа. Беше нисък човек с още ненапълно развити крайници — тоест дете в най-добрия случай. Приблужи се на две крачки от палатката и наведе глава надолу.

Явно не само ние искахме да го различим през плата.

Лицето сега се открояваше на светлината от фаровете — както и една ръка, свита пред челото. Но и двете не ми се връзваха с популярните, често срещани лице и ръка. Само така мога да го обясня — чертите на ниското човече се открояваха на фона на тъмната гора зад него, но не защото я скриваха с присъствието, а с отсъствието си, нещо ужасно смахнато. Нямаше коса или очертания на уши. Само една по-светла черта, която оприличих на горен ред зъби, а над тях — две лъскави влажни кълбета. Като очи на слепец, без зеници, които сякаш отразяваха погледите ни.

— Ей! — прошепна.

Нормално детско гласче, от което обаче и тримата подскочихме и се хванахме един за друг.

— Ще видиш ти едно „ей“! — изкрещя почти разциврен брат ми. — Оставете ми „Волво“-то веднага!

Детето с рязък кикот побягна назад. Спря пред колата, където от блясъка на фаровете можехме да видим как хвана краищата на робата си и почна да ги подмята наляво-надясно. Една по-висока фигура изникна отляво, приближи се до детето и зашушука ядосано. То пусна дрехата си и почти мога да се закълна, че се сви виновно. След това каза „да“, като „да“-то на българите, и „мамо“ — сръбското обръщение за майка. Повтори го два пъти, ето така: „Да, мамо... да, мамо...“ Отстрани другите, които можех да различа, стояха неподвижно, като наказани. „Или като да чакат заповед“, помислих си. Вече бях толкова напрегнат, че не знаех дали сърцето ми бие лудешки или е спряло.

— Fuck — изсумтя уплашено брат ми, — отивам да ги изгоня от „Волво“-то.

— Никой... никъде... няма да ходи — едва-едва процеди Джулс.

— Да — съгласих се, колкото да си чуя гласа, — не могат да го отворят.

— А как включиха фаровете тогава? — проплака той.

Нищо не му отвърнахме. И той нищо друго не каза.

Белите фигури идваха и изчезваха. Може би още един час имаше непрестанно движение наоколо, едни си тръгваха и други заемаха мястото им. А може би просто отиваха до близките дървета и се връщаха — колкото да ни сплашат, че са много. Нямахме как да сме сигурни с тези еднакви бели роби, които носеха. Може би и затова бяха покрили лицата си с маски, от които чертите им не си различаваха. Или такъв беше обичаят на тайното им общество. Та след приблизително час — бях прекалено стреснат, за да поглеждам часовника — всички тръгнаха нататък, към гората. Постепенно шептенето им спря да се чува. Фаровете угаснаха. Минута по-късно се включиха за броени секунди и пак угаснаха, този път за последно.

Проклетите фарове. Те бяха главната причина да ми мине през акъла, че участваме в някоя от откачените призрачни истории, които Лукас разказваше обикновено с усмивка на лице. Сега обаче никой не се усмихваше. Стояхме по-ниски от тревата и тихо си повтаряхме, че

всичко е наред, и се молахме нощта да свърши по-скоро. Но вън беше тъмно като в бъчва, чуваха се само щурците и от време на време някакъв бухал. Така минаха пет минути. Десет минути. Петнайсет.

Не бях мръднал и на сантиметър. Сухожилията ми се бяха изпънали като струни. Неочаквано задуха силен вятър, а аз се сепнах и колената ми изпукаха. Повоят трая съвсем кратко, отшумя нататък към дърветата. Чу се приглушено пращане.

Без да разбере си бях затворил очите. Отворих ги бавно и внимателно.

Беше просто огънят. Огънят се беше разгорял.

Първото усещане, което премина през тялото ми, беше на успокоение. Мисля, че намираме голямо успокоение в огъня — защото е и оръжие, и източник на светлина.

След което си спомних историята на Лукас и потреперих. Всъщност бях толкова уморен и изтормозен, че преди Джулс да го каже, въобще не ми хрумна колко е шибана цялата ситуация.

— Огънят ни се разгоря от вятъра — изрече бавно гаджето на брат ми. — Огънят, който угасна преди поне три часа...

— Останали са въглени, миличко — отвърна брат ми мрачно.

— Хора, осъзнайте се! — казах. — Огънят се разгорял, голяма работа! Преди малко някакви луди сатанисти ни бяха наобиколили и фаровете на „Волво“-то се включиха. Един разпален от вятъра огън е нищо след цялата тая шитня.

Минута мълчание за размисъл.

— Точно така — кимна внимателно Джулс. — Просто се психяхахме и търсим под вола теле... Най-добре ще е да изчакаме спокойно утрото. Още няколко часа, нищо работа. Ще си съберем багажа и отпрашваме към Прилеп.

— Да — съгласи се брат ми. — И всичко ще е окей.

— Всичко ще бъде наред — повторих.

— Да — увери ни и Джулс.

Измервахме силата на внушението.

Мисля, че малко трезво мислене ни дойде добре след неприятния бъзик на бялата пасмина. Няколко пъти си поехме дъх и издишахме шумно, усмигнахме се вяло. И двамата ми приличаха в този миг на болни — бледи и с кървясали очи.

Умълчахме се малко, всеки си мислеше за своите хубави неща. Брат ми търкаше ръцете на Джулс в своите. По едно време каза:

— Ще ида да проверя колата. Да не е изкъртено нещо...

— Внимавай, миличко! — Джулс го погали бързо по бузата. — Не се бави!

— Да — подкрепих я. — И вземи кенчетата!

За да се подкрепя и аз.

Лукас обаче не стигна до „Волво“-то. Бавно дръпна надолу ципа, измъкна се внимателно през отвора. Видяхме го да прави две-три крачки напред, след което се върна с един скок.

Дръпна ципа нагоре и се прекръсти бързо.

— Каквоо?! — викнахме в един глас с Джулс.

И вероятно с еднаква мисъл наум.

А той изпелтечи:

— Видях ги на светлината от огъня... Ужасно много са, адски много. И вървят насам!

Каза го без дори да преглътне.

— Кой? — попита троснато Джулс.

— Белите, естествено! — вдигна ръце Лукас, след това повтори: — Ужасно много...

— Колко... много? — прошепнах.

— Сигурно, не знам, към петдесет.

Ципът не беше вдигнат докрай. Имаше процеп, колкото да надзърнеш. Приближих се към него и погледнах навън. Излизаха от гората, и отляво, и отдясно. Един рояк от хора с бели дрехи и странни маски. Приближаваха се бавно, както най-злите убийци правят по филмите, защото са сигурни, че жертвата няма да им се изплъзне. Когато най-предните стигнаха огъня, измежду дърветата все още изникваха други, бяло, бяло, новият цвят на ужаса. Бялото обладаваше черната вечер като облак нощни пеперуди в задимен кошмар.

Нареждаха се по някаква неначертана — или поне неразличима от палатката — линия. Май се хващаха за ръце. Новодошлите отиваха до краищата на полукръга и заставаха там. Един до друг. С наведени към огъня полулица. От шубе дръпнах ципа догоре, но през тентата, на светлината от мистериозно разгорелия се огън се очертаваха неподвижните хора. Тихи стъпки отекваха покрай нас и продължаваха

нататък към ръба на възвишението, затова си помислих, че кръгът все още се разширява. А палатката ни попада в него.

И тримата очаквахме нещо да се случи. Разбира се, че очаквахме. Това нареждане ни плашеше до смърт и в мълчаливите приготовления за нещо, което можехме само да предполагахме, брахме повече страх откогато и да било. След четири-пет минути, доколкото можах трезво да преценя, се изви един силен женски глас. Джулс избухна в сълзи.

Нечленоразделният вик отекна в далечината и вятърът го понесе, за да го повтори още веднъж в подножието на старите къщи. Този вик явно беше командата, която белите хора очакваха. Те бавно почнаха да се придвижват в посока срещуположна на часовниковата стрелка. След това постепенно забързаха крачка. Обикаляха в пълен синхрон около ярките пламъци, в странна комбинация от стъпки. От време на време се навеждаха надолу, застиваха за миг, след което се обръщаха към огъня и правеха крачка навътре. Всеки път, когато кръгът се стесняваше, аз стисках зъби с всичка сила и също така силно забивах нокти в крака си, за да не се пречупя и разкрещя от ужас. Мислех, че този смахнат танц е само прелюдия към ужаса, в който сектантите искат да ни въвлекат — разгривка, с която целят да ни изстискат докрай и при следващата крачка към огъня ще се втурнат към палатката и ще ни вържат ръцете, ще почнат да ни ритат в корема и да се забавляват с мъчителната ни, продължителна смърт.

Но те като че ли съвсем ни бяха забравили. Въртяха се около огъня, правеха крачка напред и крачка назад, приближаваха се към пламъците и след това се отдалечаваха. И изглеждаше, че всичко това страшно ги забавлява. Често се чуваха женски гласове, които извикваха въодушевено нещо неразбираемо. Успях да различа само на няколко пъти същото онова „граа!“ и вик, който звучеше така: „матинии!“. На няколко пъти ми се стори, че един човек размахва парче от дрехата си във въздуха.

Не мога да кажа колко дълго продължи танцът. Сега ми се струва, че белите хора танцуваха цяла вечност, но в действителност може би се разбягаха след половин час. Точно така — в един момент просто спряха, пуснаха се и побягнаха на всички посоки. Повече нито се видяха, нито се чуха. Но ние, разбира се, не можехме да сме сигурни, че вечеринката им е приключила. Стояхме свити и сащисани. Джулс не можеше да спре сълзите си, а брат ми неуверено я

успокояваше. Аз самият треперех като африканец в иглу. По някое време брат ми се престраши да дръпне ципа с няколко санта надолу.

Поляната изглеждаше пуста. Дърветата стояха неподвижни в сенчестите си очертания. Небето беше почнало едва забележимо да избледнява, но звездите все още се открояваха ярко върху тъмносинята му пелена. Виждахме през процепа как една по една угасваха, толкова бавно, колкото се уталожваше и страхът ни. Часовникът на мобилния ми показваше 04:13. Въпреки това никой не можа да заспи. От време на време скланях глава, но в съня ми нахлуваше споменът за онези бели привидения с неясни очертания и се стрясках. Отварях очи и с ужас виждах небосклона все така мрачен и студен. Не ни се говореше, защото си представяхме в обзелата ни параноя как всяко наше действие — без каквато и да е логика — може отново да доведе танцуващите непознати. Затова само стояхме смълчани, сгушени, загreti от телесната си топлина и въпреки това постоянно трепереци. Вечерта тлееше в приспивната песен на последните щурци. Единственият отчетлив звук, който отекваше в далечината, беше от самотно лаещо куче.

Мисля, че никога не съм очаквал с такава надежда утрото. Не става въпрос за слънце — още нямаше и помен от него на хоризонта, когато се осъзнахме като работни пчелички. Веднага щом небето изсветля достатъчно, за да ознаменува идването на новия ден, си вдигнахме нещата и се изнесохме от тази проклета поляна. Да съберем боклуците и дума не можеше да става. Запалихме „Волво“-то и се прибрахме обратно вкъщи без каквото и да било приключенски ентусиазъм.

Няколко дни по-късно направих проучване върху надписа, който ни посрещна в онази страшна нощ. „Агиос Димитриос“. Първо попаднах на един светец и на футболен отбор с това име. Отне ми известно време да открия тази статия:

„В края на XIX в. Лабаница (Лобаница) е чисто българско село на самата западна българска етническа граница. В началото на XX в. жителите на селото са разделени в конфесионално отношение — на 288 българи екзархисти и 224 българи патриаршисти гъркомани. По

време на Илинденско-Преображенското въстание (1903) — част от национално-освободителната борба на македонските и тракийските българи — селото е опожарено от турските войски заедно със съседните с. Дъмбени и Косинец. След Балканската война през 1912 г. селото попада в Гърция и по-точно община Кастраки, Ном Костур. По-късно бива прекръстено на Άγιος Δημήτριος (Агиос Димитриос). Днес то е историческо село, т.е. не съществува.“

О, и никога повече не чух брат ми да разказва страшна история.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.